

BOGDÁN LÁSZLÓ

az erdélyi kertmozi

téli boldogság, a fehér város

*ebben a sápadt fényben boldogok leszünk
egymást öelve egymás szemében ringatózva
s ha egyre a tavalyi látogatók sétálnak előttünk
peckesen mintha kardot nyeltek volna
megoldás lehet a konyak is
ha mégis tavalyi sorok törnek be a szobába
harsogó békemenetek
tavalyi áramszünetek megnyugtató sötétsége
tűnhet átmeneti megoldásnak
de nem mégsem
inkább a fehér várost idézném fel
mennyit meséltem neked erről a városról
emlékszel?
régiballusztrádák vannak itt hatalmas angyszobrok
huzatos bulevardok zenélő szökőkutak mór paloták
ebben a sunyi félholtra vert fényben
ahol síkos a füst mint a tekinteted
őszállapotokat formáz
lassan emelkednek a plafon labirintusai felé
az elkeseredés elfojthatatlan képei
egymásra csúsznak lassan takarják egymást
sokszorozzák is ugyanakkor borzalmasak
nincs más megoldás
álmaim fehér városába
egy mór stílű palota árkádjai alá
irányítom a tavalyi perfid látogatókat
átvarázsolom melléjük a tavalyi sorokat
feltételezik egymást
kavarogjon körülöttük borotvaéles fényben a hó
hó vagy virágszirom?
rakodjon rá a váll-lapokra a sirmis sapkákra
a repdeső szárnyú köpenyekre
tűnjön sápadtnak az arcuk ők vajon félnek-e?
rettegnek-e ők is mi lesz velük?
a múlt összekavarodó képei*

repedés-útvesztők középpontjába
 varázsolom ama palotát
 erkélyén történelemből emigrált mór vezérek
 angoloktól zsákmányolt hosszú egycsőű messzelátókon
 tavalyi kenyér és hússorokat figyelnek
 a nyomor balkáni arcait
 felragyognak árkádok alatt a ballusztrádák
 por kavarog a bulvárdon
 s békéért spontánul tüntetők még nem értek ide
 s a felejtés duplakanyarja mögül máris
 megnyugtatóan ugat föl egy géppuska
 utánozhatatlan mozdulattal kapcsolod ki a fényt
 mielőtt még a kihűlő konyakosüvegéből
 előmásznaának a mostanában egyre többször megjelenő lárvák
 nincs más megoldás elragadlak a sugárzásban pulzáló
 képzelgésekbe vesző bulvárdra
 ott sétálhatnánk kéz a kézben
 felmehetnénk esetleg a palota erkélyére is
 kipróbálni minket vajon észrevennének-e a mór vezérek
 s ha igen kézcsókkal üdvözölnének-e téged
 gálánsan térdből meghajolva
 vagy ellenkezőleg ha meg is látnának
 ügyet sem vetnének ránk
 lefoglalnák őket az egymás mögött
 türelmesen várakozó emberek s egy hatalmas üveglak
 melynek rendeltetését nem is érthetik
 vagy mégis tavalyi pattogó látogatóinkat
 irányítják kaszabörtönökbe
 esetleg mindközönségesen szíven döfködik őket
 hosszú toledói pengéikkel
 miközben mi ide-oda csámborgunk a feltételes módból kilépvé
 és a vértől mocskos pengéken megtörő fény
 stoplámpaként villan szemünkbe
 hogy megrettenve ujjainkkal tapogathassuk ki egymás
 engedelmes testét a végre ránkboruló sötétségben
 igen!
 így telnek napjaink a forradalomban
 fojtott éjszakák sokszoroznak álmos hajnalok
 sunyi ellenfény csapda sötétség
 szívdobogásunk staccatói lassan mindenképpen
 felveszik az ugató géppuska ritmusát
 körülöttünk tavalyi látogatók tavalyi sorok
 tavalyi tagadások békemenetek vonulnak

*a felejtés kaszabörtönei felé pillangózuhogásban
 hóhullásban virágszirom kavargásban
 ballusztrádák komor árnyékai alatt
 mely kettévágja őket mondd ezt akartad?
 így akartad? nem így akartad?
 így lesz!
 s ebben a sápadt igenben majd boldogok leszünk*

1990. február 28.

kérdőjelek

*még mindég hallható
 a lobogás a fába
 szemhéjad alatt dobog
 a kérdőjel éjszakája*

*erdélyi kertmozidban
 hiába fordulsz félre
 kérdőjel-szörnyek árnya
 vetül a lepedőre*

*lezúlló gyárak füstje
 rajzolja fel az égre
 omló új-ember-bányák
 port fölvert törmeléke*

*uraltól az elbáig
 a betonkártyavárak
 omló bástyái szürke
 porkérdőjellé válnak*

*és a kérdőjel felnő
 gomba lesz ejtőernyő
 esernyő védőernyő
 és eljő érted majd eljő*

*munka teszi szabaddá
 dobogása visszfénye
 – legfőbb érték az ember! –
 kertmozidba elér-e?*

*mikor az események
tarthatatlanná válnak
neandervölgyi fűnek
atomkorszaki fának*

*lehet-e jelentése?
elérhet-e idáig?
a látvány logikája
az el-elnémulásig*

*csak önmagát ismétli?
csak önmagába botlik?
törmeléke a lélek
iszonyul? megbicsaklik?*

*de harsog újra harsog
„győzhetetlen” az ének
uraltól az elbáig
jelkép-darabok égnek*

*csillag-horogkeresztek
sarlók és kalapácsok
forgatják eszméletlen
e bajlátott világot*

*még mindég hallható
a lobogás a fába
szemhéjünk mögött dobog
a kérdőjel éjszakája*

1993. március 5.